

[Nichita Stanescu](#) | [Versió original](#)

EMOCIÓ DE TARDOR

(trad. Josep Porcar)

Ha arribat la tardor, embolcalla el meu cor,
amb l'ombra d'un arbre o, millor, amb la del teu cos.

Tinc por de no tornar-te a veure, a vegades,
a què em creixin fins als núvols ales esmolades,
a què t'amaguis en un ull estrany
i es tanqui com una fulla d'absenta.

I aleshores m'acosto a les roques i callo,
prenc les paraules i les ofego en la mar.
Xiulo a la Lluna, i l'aixeco i la transformo
en una immensa tendresa.